

Sygn. akt V KK 64/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 marca 2017 r.,

sprawy **A. R.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k., art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K [...]

postanowił:

- I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K [...] uznał oskarżonego A. R. za winnego tego, że

- w okresie od 2012r. do 10 grudnia 2014r. w miejscowości K. gm. S., pow. [...], woj. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad małoletnimi córkami konkubiny – N. W. urodz. 20.02.2000 r. oraz J. W. urodz. 27.07.2004 r. w ten sposób, że bił je rękoma po całym ciele, kopał, popychał, groził spalaniem, ośmieszał, poniżał, kierował wobec nich słowa powszechnie uznawane za obelżywe, zmuszał do pracy

przy obieraniu cebuli utrudniając im wykonywanie obowiązków szkolnych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisu w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

- w okresie od 2012 r. do 10 grudnia 2014r. w miejscowości K. gm. S., pow. [...], woj. [...] kilkakrotnie dopuścił się innych czynności seksualnych wobec małoletniej poniżej 15 lat córki konkubiny M. W.- N. W. urodz. 20.02.2000 r. w ten sposób, że dotykał ją rękoma po piersiach, brzuchu, pośladkach, szyi oraz narządach płciowych oraz tego, że w okresie od września 2011 r. do początku 2013 r. w miejscowości K., gm. S., pow. [...], woj. [...] dwukrotnie dopuścił się innych czynności seksualnych wobec małoletniej poniżej 15 lat, córki konkubiny M. W. – J. W. urodz. 27.07.2004 r. w ten sposób, że dotykał ją rękoma po całym ciele tj. popełnienia ciągu przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzoną N. W. oraz zbliżania się do w/w na odległość nie mniejszą niż 10 m, na okres lat 3. Na podstawie art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzoną J. W. oraz zakaz zbliżania się do w/w na odległość nie mniejszą niż 10 m, na okres lat 7.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II Ka [...] utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając mu rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji, polegające na pełnej akceptacji dokonanej przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny zebranych w sprawie dowodów w szczególności zeznań pokrzywdzonej N. W. oraz świadka B. S. i w istocie nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k., a

jedynie formalnym stwierdzeniu, że wniesiona apelacja i zarzuty w niej sformułowane są bezzasadne, podczas gdy rozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wymagało merytorycznego odniesienia się do ich treści.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, stąd jej oddalenie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że kasacja, będąc nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługuje jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że zarzuty w niej podniesione powinny dotyczyć tego właśnie orzeczenia, nie zaś wyroku sądu I instancji.

Można oczywiście w kasacji jego zasadność zakwestionować, ale wówczas konieczne jest wykazanie – poprzez stosowne, usytuowane w realiach danej sprawy, argumenty i wskazanie naruszonych przez sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej przepisów prawa – sposobu w jaki owe uchybienia, którym dotknięty jest wyrok sądu I instancji, przeniknęły do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego. Bez dochowania tego wymogu, zarzut odnoszący się tylko – w swojej treści i podstawie prawnej – do wyroku sądu *meriti* będzie zawsze kasacyjnie nieskuteczny.

Stwierdzić należy, że zarzut obraży art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. zawarty w kasacji jest nietrafny. Zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd odwoławczy największą część swoich wywodów zawartych w uzasadnieniach wyroków poświęciły właśnie ocenie poszczególnych dowodów i to zarówno tych świadczących o sprawstwie A. R., jak i dowodów przeciwnych, sprawstwo to wykluczających. Sąd odwoławczy w szczegółowo przedstawionej

argumentacji odniósł się zarówno do prawidłowości oceny opinii sądowo – psychiatrycznej, jak i dokonanej przez Sąd meriti analizy zeznań pokrzywdzonej N. W. w kontekście pozostałych dowodów, zwłaszcza opinii psychologicznej i zeznań świadków. Należy stwierdzić, że kontrola odwoławcza zaskarżonego apelacją obrońcy wyroku dokonana została szczególnie wnikliwie i starannie. Rozumowanie Sądu odwoławczego przedstawione w treści uzasadnienia, a także rozumowanie Sądu pierwszej instancji uwzględnia dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k. i respektuje zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Brak zgody strony na wynik rozumowania obu Sądów, nie oznacza, że Sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia prawa i to w stopniu rażącym.

Sąd odwoławczy ustosunkował się w treści uzasadnienia wyroku do zgłoszonego już w apelacji, a powtórzonego w kasacji zarzutu dokonania oceny zeznań pokrzywdzonej N. W. w sposób niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz pominięcia wniosków opinii sądowo – psychiatrycznej w zakresie wykluczającym występowanie u oskarżonego dewiacyjnych zaburzeń seksualnych o charakterze pedofilskim. Dodatkowo tylko zauważyć można, że pokrzywdzona relacjonując zaistniałe zdarzenia znajdowała się w szczególnie trudnej sytuacji, która tylko potwierdza, że nie miała ona powodu, aby fałszywie oskarżać A. R.. Dość przypomnieć, że fakt ujawnienia zachowań skazanego wpłynął na pogorszenie relacji z matką, brak kontaktów z siostrą, a także spowodował umieszczenie małoletniej w ośrodku. Odnosząc się natomiast do relacji nauczycielki szkolnej małoletnich pokrzywdzonych B. S., której zeznania miały doprowadzić do uniewinnienia skazanego wskazać należy, co też zresztą podkreśliły procedujące sądy, że świadek nie miała w istocie żadnych istotnych informacji dotyczących sytuacji rodzinnej pokrzywdzonych. Kwestionując ocenę opinii sądowo – psychiatrycznej skarżący zarówno w apelacji, jak i obecnie koncentruje się na fakcie, że wskazano w niej, iż oskarżony nie wykazuje zaburzeń preferencji seksualnych pod postacią pedofilii. Niemniej, pomija, że jednocześnie nie wykluczono, iż zarzucanych mu czynów dopuścił się na skutek upośledzonej kontroli procesów poznawczych nad popędowymi.

Lektura uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacji obrońcy zostały przez ten sąd rozpoznane, a wynik

rozumowania sądu w tym zakresie przedstawiony został w wyczerpujący sposób w treści uzasadnienia. Za chybiony uznać należy w tej sytuacji zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Poza zarzutami dotyczącymi sposobu formułowania swoich wywodów przez Sąd odwoławczy obrońca nie wskazał, który to konkretnie z zarzutów apelacji miał zostać pominięty.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).